

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ex epistola ad Hebraeos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO
CHRISTI
431

νοι, πλὴν εἰκόνα τῆς χροικῆς δια τῆς το
φορέσαι λεγόμεθα· πλὴν ἀφθαρσίαν
ἐκδυσάμενοι, πλὴν εἰκόνα τῆς ἐπουρα-
νίου φορέσαιμεν. ἀφθαρσία δὲ πά-
λιν ἴδιον ἀγαθὸν τῆς κτ' φύσιν θεό-
τητος. ἀλλὰ ἀπονται ἡμεῖς νεκροί, καὶ
τὸ φθαρτὸν ἀμφιέννυται πλὴν ἀφ-
θαρσίαν, γερονότος καθ' ἡμᾶς τῆς
μονογενεῖς, καὶ μεθιστάντο τὸ θνη-
τὸν εἰς ἀθανάσιαν, καὶ τὸ φθαρ-
τὸν εἰς ἀφθαρσίαν ἐν ἑαυτῷ καὶ
περὶ τῷ μετασχημαζόντο. οὐτὼ
ἡμεῖς γέγονεν ὁδὸς εἰς ζωὴν καὶ ἡμῖν αὐτοῖς.

terreni imaginem gestamus; ita
in corruptionem iam induti, ce-
lestis imaginem portabimus. At-
qui incorruptio bonum est natu-
ralis diuinitatis proprium. Nam
mortui immutantur, corrupti-
bileque induit incorruptionem,
cum vnigenitus nostri similis na-
tus mortalitatem transfulerit in
immortalitatem, & corruptio-
nem primum transformauerit in
in corruptionem in semetipso. Hac
enim ratione nobisipsis quoque
via ad vitam factus est.

Ex τῆς πρὸς Κορινθίους β'.

Ex posteriore ad Corinthios.

ΑΛΛΑ αὐτοῖς, φησὶν, ἐν ἑαυ-
τοῖς τὸ δόκρυμα ἔσθ' ἀθανάτου
ἐξ ἡμετέρων, ἵνα μὴ πεποιθότες ὦμεν
ἐν ἑαυτοῖς, ἀλλ' ὅτι τῷ θεῷ τῷ ἐξεί-
ρατε ὅτι νεκροί.] εἰ θεὸς τὸ κτ' φύ-
σιν περιελάττειν ἔστι φάμεν ἐξείραν
τοῖς νεκροῖς, ὅτι ζωὴ καὶ ζωοποιός ὄστιν.
ἔφη δὲ Χριστός, ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστα-
σις καὶ ἡ ζωὴ. φάμεται δὲ καὶ ἐρη-
γερωκῶς ὅτι νεκροί. θεός ἀεὶ ὄστιν,
ὡς ζωὴ καὶ φύσιν.

SED ipse in nobisipsis responsum
mortis habuimus, ut non simus
fidentes in nobis, sed in Deo, qui suf-
ficitat mortuos. Si mortuorum exsuf-
ficitatio in eum, qui natura Deus
est, maxime conuenit, propterea
quod solus vita sit & viuificus;
Christus autem resurrectionem
& vitam diferte sese appellat,
eundemque mortuos exsufcitaf-
se certo constat; quis & verum
Deum, & vitam secundum natu-
ram esse ambigat?

Ex τῆς πρὸς Ἑβραίους.

Ex epistola ad Hebræos.

ΕΡΕΙ οὐκ ἠκοινοῦνκε τὰ πη-
δία ἀίματος ἑσθ' σαρκῶς, καὶ αὐ-
τὸς παραπλησίως μετέχευεν αἵματι
ἵνα διὰ τῆς θανάτου καταργήσῃ τὸ
κράτος ἐργοντα τῆς θανάτου, τοῦτέστι
διὰ βολον.] παραπλησίως ἡμῖν τοῖς
ἐν τέκνοις θεοῦ τετραγμένοις ἠκοινοῦ-
νηκεν ἀίματος καὶ σαρκῶς ὅ ἐστιν θεοῦ λό-
γος, ἵνα τῷ θανάτῳ τὸ ἴδιον σῶμα
δοῖς, ζωοποίησιν πάλιν αὐτὸ, ζωὴ καὶ
φύσιν ὑπερῶν, ὡς θεός. ἐπεὶ πῶς
κατήργηται τῆς θανάτου τὸ κράτος, δὴ
μὴ τὸ περὶ εἰς θανάτον ἀνέβίω σῶ-

QVIA ergo pueri communica-
uerunt carni & sanguini, &
ipse similiter participauit usdem, ut
per mortem destrueret eum qui ha-
bebat mortis imperium, id est dia-
bolum. Æque ac nos qui inter fi-
lios Dei censemur, carnis & fan-
guinis Dei Verbum particeps fa-
ctum est; quo nimirum proprium
corpus in mortem contradens,
ipsum denuo tamquam qui sua-
pte natura vita & Deus existat,
vitæ restituat. Nā quomodo mor-
tis imperium destructum est, si
corpus quod secundam naturam

vita, hoc est Verbi Dei proprium erat, in mortem prolapsum, iterum exsuscitatum non est?

μα, ἴδιον ὄν τ' κτ' Φύσιν ζωῆς, πού- τέστι τῶ ἐκ θεοῦ ὄντος λόγου; ANNO CHRISTI 431.

Quod vnus sit Filius & Dominus Iesus Christus.

Οὐ εἷς ὁ υἱὸς καὶ κύριος Ἰησοῦς Χριστός.

Ex prima catholica Ioannis.

Εκ τῆς Ἰωάννου ὀπισθολής περὶ τῆς καθολικῆς.

1. Ioan. 6. 1. 2. 1.

QVOD fuit ab initio, quod audiuiimus, quod vidimus oculis nostris, quod perspeximus, & manus nostra contrectauerunt de Verbo vita: & vita manifestata est, & vidimus, & testamur, & annuntiamus vobis vitam aeternam, quae erat apud Patrem, & apparuit nobis. En illum qui fuit ab initio, vitae aeternae, hoc est Dei Patris Verbum, oculis se vidisse, manibusque contrectasse testatur: cum tamen Verbum quod ex Patre procedit, sua natura aspectum fugiat, tangique nequeat: siquidem quod corpore vacat, id sub tactationem non cadit. Atqui Verbum incarnatum oculis vidisse, & manibus contrectasse se ait. Quare licet Verbum caro factum est, vnus tamen est Filius, vnus Deus, vnus Dominus.

Ὡς ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαυμι, ὁ ἑώρακαυμι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἐδαμάμυθα, καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφηθα, καὶ τῶ λόγου τ' ζωῆς καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ ἑώρακαυμι, καὶ ἠκούσαμευμι, καὶ ἠμαρτυροῦμευμι, καὶ ἀπαγγέλλομευμι ὑμῖν ζωὴν αἰώνιον, ἣ ἦν ἐκ πατέρω, καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν. Ἰδοὺ ὄντα ἀπ' ἀρχῆς, ἑώρακαυμι τῶ ἐκ τῶ πατρὸς λόγου, τ' ζωὴν αἰώνιον, ἣ ἑώρακέναι φησὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ ἠκούσαμευμι, καὶ ἠμαρτυροῦμευμι καὶ τῶ φύσιν ἴδιαν ἔχει τῶ πατρὸς ὄντος λόγου καὶ ὄντος ἀσώματου καὶ ἀσπασίτου. ἀναφῆς γὰρ τὸ ἀσώματον. ἀλλ' ἐν σαρκὶ γενόντα τ' λόγον ἑώρακέναι καὶ ἠμαρτυροῦμευμι φησὶν. εἷς οὖν ἀρεὸς ὅστιν υἱὸς καὶ θεὸς καὶ κύριος, καὶ ἐγενόνη σαρκὶς ὁ λόγος.

Quod fides tendat in Christum, tamquam in Deum.

Οὐ εἷς Χριστὸν ἢ πίστις, ὡς εἷς θεόν.

Ex priori epistola Petri.

Εκ τ' πρώτης ὀπισθολής περὶ τῆς.

1. Petr. c. 1. 21.

VT, inquit, fides vestra, & spes esset in Deo. Atqui Christus per sanctos apostolos annuntiat, imo ipsemet ita ait: Amen amen dico vobis, qui credit in me, habet vitam aeternam. Cum ergo fides in Deum feratur, & Christus, In me credite, dicat; quomodo planum non est, ipsum esse Deum?

Ὡς ἐλπίδα εἶναι εἷς θεόν. καὶ τῶ Χριστὸς κηρύσσεται διὰ τῶν ἀγγέλων ἀποστόλων. καὶ αὐτὸς δέ που φησὶν ἀμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ὁ πισθῶν εἷς ἐμὲ, ἔχει ζωὴν αἰώνιον. ὅτε τί- νω εἷς θεόν ἢ πίστις, Χριστὸν λέγον- τῶ, εἷς ἐμὲ πισθῶτε πῶς ἐκ τοῦ θεοῦ ἐσαργῶς;

Εκ